

Hollman

door Emile Hollman

Amateurtaart

Misschien kwam het door de vis in de kist. Op een terras in Cádiz bestelde Maasje een zeebaars gegaard in een zoutkorst. Met een grote glimlach op haar gezicht begroette ze de ober die de met zout gepantserde vis presenteerde op een houten baar. Schijnbaar achteloos parkeerde hij die op een tafel, verifieerde fluks of hij de aandacht had en beroofde de vis virtuoos van zout, kop en graten. Tot verdriet van Maasje die graag zelf de hoofdrol opeist. Misschien kwam ze door deze show op het idee om voortaan zelf wekelijks te koken. Ze noteerde onze wensen op een lijstje: pasta, sushi, gegrilde dorade. Maasje kookt. Mijn vriend en zoon haalt zijn schouders op. Hij trakteert op een spreuk van eigen makelij. Haal een tegel, citeer onze Confucius: *Koken is voor eten zorgen*. Oftewel: waarom zou je zelf voedsel bereiden zolang er instanties zijn als Burger King, KFC en McDonald's. Hij heeft zich bij voorbaat geëxcuseerd. Maas duldt geen pottenkijkers in

de keuken. Ik word naar de bank verbannen zodat ze ongestoord een verse pesto kan mixen. Als ik terugkeer uit een hazenslaapje spreekt ze me bestraffend toe: „Je snurkte zonder dat je sliep.” Met gepaste trots serveert ze achtereenvolgens bruscetta, spaghetti met pesto van basilicum en tiramisu. De volgende ronde belooft ze sushi, en ooit vis in een zouten kostuum. Maar eerst bakt ze taarten. Te beginnen met een roze dubbeldekker voorzien van een mierzoet vel. Dan een zwarte met een vulling van kersen, waarop mijn leeftijd is uitgesneden in marsepein, omkransd met kleurige sterretjes. Ze reist op internet langs sites met taartrecepten en kookgerei waar een beetje bakker niet buiten kan. Opeens lijkt het leven flets en zinloos zonder fondantroller, smother, spatel en taartzaag. Maar Maas, al die spullen kun je straks toch voor je verjaardag vragen? „Wat?“, roept de bakker tot op het bot beledigd, „dan moet ik nog drie maanden amateurtaarten bakken!”

Trots op de GAY Pride

Met 'Strijders voor de Liefde on Stage' vragen documentairemakers Sipke Jan Bousema en Marieke Slinkert aandacht voor de vrijheid van homo's.

door Evelien Baks

Dat we elk jaar de Gay Pride kunnen vieren, is iets om trots op te zijn, zegt presentator Sipke Jan Bousema. Niet voor niets werd het laatste roze feestje in Amsterdam aangegrepen voor het concert Strijders voor de Liefde on Stage. Met bekende artiesten als Do, Raffaëla en Charly Luske die het podium betreden om een zogeheten 'Message of love' te sturen naar die landen waar mannen en vrouwen nog steeds strijden voor acceptatie en voor gelijke rechten. Volgens initiatiefnemer Sipke Jan Bousema is dat nog altijd 'hartstikke nodig'. Tijdens het maken van de documentaire *Strijders voor de liefde*, vorig jaar, ontdekten hij en collega Marieke Slinkert dat er in vele uithoeken van deze wereld nog altijd veel homo's, lesbiennes en transgenders zijn die behoefte hebben aan steun. Ook in eigen land is dat trouwens nog altijd nodig. In Veenendaal trof Sipke Jan jongeren die er heilig van overtuigd zijn dat homoseksualiteit er niet bij hoort in deze wereld. „Ze wilden niet geloven dat ik, de presentator van de jeugdprogramma's waarmee ze opgroeiden, ook homo ben. Ik reis heel de wereld over, en heb dan in Nederland zo'n heftig gesprek met jongens die

Sipke Jan Bousema.

homoseksualiteit vies vinden.” De onwetendheid over homoseksualiteit die in een groot deel van de wereld nog altijd heerst, is een grote drijfveer voor de presentator. Het concert, vanavond te zien bij RTL 4, biedt activisten van elders een podium om hun hart te luchten en hun persoonlijke verhalen te vertellen. Zoals Oegandese Sam die als transgender graag als Leticia gekleed naar buiten treedt, maar daarmee wel een levenslange gevangenisstraf riskeert. Of Robbie Rogers, die zijn carrière als profvoetballer in Amerika aan de wilgen hing toen hij uit de kast kwam. „Mijn doelstelling is om de liefde in de wereld te vergroten, om te zorgen dat mensen de ruimte krijgen, dat ze lief mogen hebben wie ze willen liefhebben. Hopelijk worden kijkers geraakt door de verhalen van de mensen die zich daarvoor inzetten.”

Strijders voor de Liefde on Stage.
RTL 4, 23.45 uur.

ONDERNEMEN

Terwijl het einde van de crisis volgens experts nog niet in zicht is, banken de hand op de knip houden en subsidiekranen worden dichtgedraaid, zijn er toch burgers die, tegen de gure economische wind van de tijd in, zich als ondernemer van de Nieuwe Tijd ontpoppen. Hoe doen ze dat? Dit is het verhaal van **Peggy Thekkaekurikattukunnal-Braeken** uit Maastricht.

door Johan van de Beek

Het idee kwam op een kruispunt in haar leven. Ze had honderduizend dingen gedaan. Marketing en communicatie. Les gegeven. Kok geweest. Jarenlang ontwikkelingswerk gedaan, in Namibië en Soedan. „Als je als blanke vrouw in een vluchtelingenkamp in Soedan binnenkomt om daar zaken te regelen, dan gaat dat niet vanzelf”, zegt ze. Wat ze toen, in Afrika, leerde was dat als je vanuit je hart werkt, je weerstanden kunt overwinnen. Er zijn altijd mensen, in ieders leven, die klaar staan om tegen je te zeggen dat je dromen niet verwezenlijkt kunnen worden. Dat dat plan dat je hebt niet realistisch is. Of te hoog gegrepen. Toch wist ze vaak mensen om zich heen te verzamelen die met haar een team wilden vormen omdat ze op de een of andere manier doorkregen dat zij *echt* was. Dat het uit haar tenen kwam. Haar man Joemon 'Joe' Thekkaekurikattukunnal, afkomstig uit Zuid-India, ontmoette ze in Namibië, waar hij ook ontwikkelingswerk deed. Toen ze in verwachting raakte, gingen ze terug naar Nederland. Peggy werkte in verschillende posities, maar merkte al snel dat ze niet meer in de Nederlandse hokjes paste. Ze zegden de banen op die ze hadden. En stelden toen de vraag: wat willen we? Terug naar het buitenland? Ze besloten om te blijven, maar onder één voorwaarde. „We wilden iets opbouwen waar we ons goed bij zouden voelen en waar we iets mee aan de gemeenschap zouden kunnen bijdragen”. Het idee voor Crafts & Co. kwam op een nacht. Alsof ze, zegt ze nu, een bepaalde golfengete aftapte. Één grote winkel zou het moeten worden waarin creatieve ondernemers hun handgemaakte goederen, van meubels tot sieraden en van keramiek tot biofood, zouden kunnen verkopen volgens de uitgangspunten van slow shopping (zie kader). *Friendchise* zou het heten, dat 'businessmodel'. Alle deelnemers brengen samen het geld op voor de huur van een pand, zijn op gezette tijden aanwezig in de winkel, werken ook in de winkel in ateliers en vervangen elkaar als het gaat om verkoop van producten. Peggy zou onder andere professionele marketing verzorgen. Het zou iets nieuws zijn, zeker voor Maastricht, met een nadruk op onthaasten, persoonlijk contact tussen klant en producent en vooral *samen*. De uitstraling zou niets bazaar-achtigs krijgen, maar juist heel modern moeten ogen. Dat was het idee. Ze kocht een plak-

boek, plakte er artikelen en illustraties in die haar droom onderstreepden. Dat was afgelopen december. Op 14 september gaat Crafts & Co open. In precies een half jaar werd een droom werkelijkheid. Hoe ging dat? „Ik stuurde een mail naar Onno Hoes (burgemeester Maastricht, red.) met mijn idee en mocht dat ook komen presenteren. Ik wilde laten zien dat dingen ook op een andere dan de traditionele manier kunnen. Ik wilde niet naar het ondernemersloket, daar heb ik het geduld niet voor. Ik wilde ook niet gaan debatteren over mijn idee of geconfronteerd worden met 'dat lukt toch niet'-reacties. En ik ben ook niet van de businessplannen, want die hebben de neiging om in laden te verdwijnen. Ik wilde mijn intuïtie volgen, proberen, *doen*. Dan zie je dat je als burger toch heel veel kunt voor elkaar kunt krijgen.” In juni van dit stond Peggy op een Speakers Pitch Night voor TEDx Maastricht om haar verhaal te doen over Crafts & Co. Daar bleek dat ze inderdaad in staat was om, zoals ze dat ook in Soedan deed, mensen voor zich te winnen. Het is een combinatie van aanstekelijk enthousiasme over en geloof in een idee in combinatie met de ijzere wil om iets tot een goed einde te brengen. „Ik kreeg direct hulp van iemand die ik van een vorige baan kende, een financieel expert die na de crisis het roer helemaal heeft omgegooid. Hij komt uit de keiharde bankenwereld en is nu holistisch financieel coach. Hij kijkt naar mensen, hoe ze in het leven staan en wat daar qua geld goed bij past. Daarbij zijn zelfstandigheid en vooral niet te veel lenen erg belangrijk. Hij was, toen hij mijn idee hoorde, meteen mee aan boord en heeft tijd, aandacht en begeleiding geschonken. Pro deo. Ik heb geen externe financiering, heb niet bij banken aangeklopt voor leningen. Niet omdat ik dat kansloos achtte, maar omdat ik het niet wilde. Ik wil dat het project zo snel als mogelijk financieel onafhankelijk is, je hebt niets aan bedrij-

ven die zich dik in de schulden moeten steken. Dat is wel leuk voor de banken maar niet voor het economische klimaat in de stad. Ik wil laten zien dat je iets van de grond kunt krijgen zonder twee ton te lenen. We beginnen dit avontuur zonder persoonlijke schulden. Mijn huurbaas heeft sympathie voor het project en werkt mee op een manier die verder gaat dan formeel gebruikelijk is, anders zou dit niet gelukt zijn. De makelaar trouwens ook. Wat ik echt geloof is dat projecten zoals deze abnormale energie kunnen ontwikkelen. De website is pro-deo gemaakt en wordt pro-deo gehost, er is een architect die tegen onkosten ontwerpen heeft gemaakt, ik heb een hele goede advocaat die een volledig nieuw ondernemingscontract voor het *friendchise*-model heeft opgesteld. Waarom ze dat doen? Omdat ze erin geloven. De marketing-directeur van de VVV Maastricht moot ons actief en ik kan hem bellen voor advies. Er is iemand die voor ons een bedrijfsgeur ontwikkelt. Ik moet natuurlijk de potjes betalen, maar niet haar creatieve proces. En zo hangt het eigenlijk aan elkaar. Er is een hele groep professionals in de stad die zich op de een of andere manier engageert met het project en wil dat dit slaagt. We hebben, zou je kunnen zeggen, onze eigen cirkel gemaakt die bestaat uit mensen die dezelfde energie voelen. Die cirkels kunnen weer andere cirkels laten ontstaan. Het is een gevoel. Het is niet hippie, het is Nieuwe Tijd. We willen laten zien dat ondernemen ook anders kan. Er is niets mis met geld verdienen, maar het geld mag ook wel eens andere kanten oprollen. Het is ook goed dat je creatieve mensen kunt helpen ondernemend te worden, want dat is meestal geen vanzelfsprekendheid. De crisis heeft er in zekere zin voor gezorgd dat mensen zich samenvakken, ook zakelijk, met aandacht voor lokaal gemaakt, voor duurzaamheid en voor elkaar. Dat is de Nieuwe Tijd.”

Oproep

In 'de burger aan zet' zal deze krant via reportages op locatie, interviews en achtergronden de stand van de burgerkracht in Limburg in kaart brengen. Door bestaande initiatieven te beschrijven en nieuwe te volgen, wil de redactie succesfactoren als het gaat om burgerparticipatie vastleggen, evenals de manieren waarop struikelblokken kunnen worden overwonnen.

Suggesties en tips kunt u naar de redactie mailen via: redactiesamen_leven@mgl.nl

DOSSIER:
DE BURGER AAN ZET